

Europa

Het is begin juli, na die koude juni-maand waarin de kachel zowaar nog een paar keer goed moest worden opgestookt. Eindelijk een warm zonnetje en dus is het de hoogste tijd voor een flinke fietstocht. Het stof uit de fietskleden geklopt, de banden opgepompt, wat nippeltjes doorgesmeerd en dan stáán in die pedalen, gas op de plank. Tegen de wind in - maar dat is hier altijd het geval - richting IJmuiden. Het zeegat lokt en ook de verse vis daar, en bovendien heeft IJmuiden wel iets met vlinders. Al vaker kreeg ik de afgelopen jaren berichten door van bekenden die daar op de pier bijvoorbeeld trekkende atalanta's hadden waargenomen. Ik zelf nog nooit. Zo gaat dat wel vaker. E-mailt iemand juichend dat hij al voor de derde achtereenvolgende avond een rood weeskind in zijn pruimenboom heeft bewonderd, zelf heb je dit jaar er niet eens pruimen in. Maar wie weet is dit mijn dag. Door het duingebied, langs de rookpluimen van de hoogovens, en dan door het systeem van de zeesluizen. Als het niet goed gaat met het land, kan je daar, ondanks alle sluizen, zonder stoppen door blijven fietsen. Alle bruggen en bruggetjes bieden dan meteen doorgang, want vracht- noch plezierboot blokkeert de route. Maar het gaat goed met het land, want ik moet wel wachten. Dat is geen straf, want de voorbijglijdende vaartuigen boeien altijd. Als je ergens moet wachten, zorg er dan voor dat dat in IJmuiden is. Zo zie ik een mooi blauw vrachtschip, de Wilson Rhine voorbijkomen, wellicht op weg naar het Ruhrgebied. En daar komt de enorme zeeschuit weer aan die ik onderweg, diep in de pedalen, zo mooi had ingehaald. Hij heeft een opmerkelijke naam, de 'NO SMOKING'.

Tenminste, dat is het grootste, metershoge schreefloze opschrift op de boot. Ach ja, laat ik er maar eens eentje opsteken, nu ik hier toch een poosje stilsta. Vlinders genoeg. Atalanta's, dagpauwogen, zandoogjes, en veel kleine vossen fladderen langs me heen en maken alvast de oversteek. Ja hoor, jullie demarreren maar. Wat een leventje hebben die dieren. Wat kort misschien, maar toch. Ze kunnen gaan en staan waar ze willen, geen zee is te hoog en grenzen bestaan niet. Geen paspoort of inklaringspapieren nodig, geen koffertje of zelfs maar een zakwoordenboekje, want je hebt immers overal wel familie zitten. Prima toch? Zet eens wat kleine vossen van de Veluwe, de Algarve, Lapland en Sardinië bij elkaar, en ze begrijpen elkaar helemaal. Ideale Europeanen zijn het, die kleine vossen. En kijk maar eens goed naar die mooie blauwe maantjes op de zoom van voor- en

achtervleugels, dat komt toch heel dicht in de buurt van het blauw van onze Europese vlag. Inmiddels is het begin september en nog steeds volop zomer. En er was bijna geen dag, tot aan de dag van vandaag toe, dat ik geen kleine vossen zag. Vaak op een dag veel meer, dan in sommige slechte jaren gedurende een hele zomer. Zelf kwam ik dit jaar niet toe aan een vakantiereis over de grens, Europa in. Geeft niet. Met die steeds weer aanvloeiende wolkjes kleine vossen in de tuin had ik Europa dagelijks bij mij thuis. ●

Tekst:
René Marcelis
Tekening:
Peter Wetzels